

Skogsarbetarkonflikten.

Med anledning av den intervju med S. A. C:s sekreterare, som Dagens Nyheter publicerade för några dagar sedan, har veckans nummer av *Fackföreningsrörelsen* gjort följande anmärkning:

Om man får tro den mannen, skulle syndikalisterna icke ha den minsta anledning att deltaga i den av R. L. F. och Skogs- och Flottningsarbetarförbundet igångsatta aktionen. Syndikalisterna ha nämligen, påstår han, redan lyckats tillförsäkra sig löner, som med icke mindre än 15 procent överstiga dem, vilka upptagits i de båda ovannämnda organisationernas avtalsförslag. Och eftersom de fått sitt på det torra, behöva de icke taga någon hänsyn till andra, mindre väl lottade. S. A. C:s sekreterare har visserligen icke uttryckt sig på detta sätt, men innebörden i hans resonemang kan just icke vara någon annan. En sådan uppfattning överensstämmer ju emellertid icke med den solidaritet, som utgör fackföreningsrörelsens stora moraliska tillgång och om vilken inga bruka tala mera högljutt än syndikalisterna.

Fackföreningsrörelsen vill således göra gällande, att S. A. C. av ren egoism och därför att syndikalisterna "fått sitt på det torra" lämnat R. L. F:s och "Skogs- och flotts" medlemmar i sticket. För att komma till en sådan slutledning måste man som premiss acceptera förhållandet, att syndikalisterna uppnått högre betalning än det av reformisterna och R. L. F. inlämnade avtalsförslaget fordrar. Utan denna utgångspunkt hänger nämligen Fackföreningsrörelsens resonemang i luften.

Den bristande solidariteten från syndikalisternas sida skulle då bestå däri, att de icke ginge ut i strid samman med de andra för genomförandet av lägre löner än de själva tillkämpat sig.

Låt oss anta att syndikalisterna handlat på det sättet som tidskriften rekommenderar. Låt oss vidare antaga, att aktionen hade blivit framgångsrik och reformisternas avtal genomförts. Vad hade blivit följden? Följden hade blivit, att även syndikalisternas löner sänkts ned till de reformistiska avtalslönerna. Resultatet hade således blivit *lönereduceringar*.

Skulle Fackföreningsrörelsen vilja vara vänlig att upplysa oss om när det blivit en uppgift för de ekonomiska kamporganisationerna att föra strider för genomförandet av lönereduceringar? Vi

skulle vara mycket tacksamma för ett klart besked i detta spörsmål.

Först ha de syndikalistiska organisationerna fört en förtvivlad kamp för att höja arbetslönerna hos en av de större industrigrupperna, och därtill en av de grupper som inta en paraställning. Efter oerhörda offer och ansträngningar där solidaritet och sammanhållning underkastats påfrestande prov har det lyckats att för en grupp nå över den reformistiska lönenivån. Vi ha alltid trott, att detta var en uppgift för arbetarorganisationerna. Nu kommer emellertid Fackföreningsrörelsen och undervisar oss om, att vi kapitalt misstagit oss, att det tvärtom är syndikalisternas plikt att hjälpa reformisterna att reducera lönerna.

När en arbetargrupp har erbjudit sig att arbeta för en lägre lön än den som genomförts av en eller annan organisation, så har detta erbjudande till lönereducering utan tvingande omständigheter betraktats som ett brott mot solidariteten. De arbetare som så förfarit ha utan vidare stämplat som strejkbrytare. Nu kommer emellertid Fackföreningsrörelsen och undervisar oss om, att det icke längre är lönereduceringarna, som äro strejkbrytare, utan att tvärtom de, som ha hjälpt till att dra skogsarbetarnas löner upp från läget under svältgränsen och icke vilja gå till strid för att åter pressa dem ned i detta läge, äro de verkligt osolidariska, de verkliga strejkbrytarna.

Är det då kampen för lönereduceringar, som nu skall bli de ekonomiska kamporganisationernas uppgift i fortsättningen? I så fall måste vi öppet deklarera, att syndikalisterna icke kunna bli "solidariska". Varken nu eller framdeles.

Måhända Fackföreningsrörelsen skulle vilja invända: Det är icke så vi mena. Vi mena bara att syndikalisterna för att fylla solidaritetens förpliktelser icke skulle lämna reformisterna och R. L. F. i sticket bara därför att de själva fått högre löner utan gemensamt med reformister och R. L. F. föra kampen för den förbättring som dock det framlagda avtalsförslaget innebär.

Men konsekvensen av ett sådant uppträdande måste ofrånkomligt bli, att lönerna sänkas för dem som tillkämpat sig en förbättring. Konsekvensen blir lönereducering för dessa grupper. Och vi förneka att det är en uppgift för organisationerna att slåss för lönereduceringar. Därtill kommer, att lägre avtalsbundna löner komma att bli ett hinder för en fortsatt förbättring av skogsarbetarnas löneläge även i allmänhet.

Det är i själva verket icke syndikalisterna, som lämnat reformisterna i sticket. Det är reformisterna som lämnat syndikalisterna i sticket. Då syndikalisterna genom sitt registersystem bevisligen tillkämpat sig högre löner, så borde reformisterna ha kämpat för att dessa högre löner generellt tillämpats eller rent av ha krävt ytterligare höjda löner.

Om så hade skett hade förhållandet blivit ett helt annat. Även om avtalsförslaget endast inneburit en generell tillämpning av de syndikalistiska lönerna, så hade det funnits mening i att av syndikalisterna kräva arbetsnedläggelse. Då hade kampen gällt en generell förbättring upp till de priser som redan tillämpats på en del håll. Då hade det gällt en kamp för en förbättring av hela kårens ställning. Då hade det icke, som nu, gällt en kamp för lönereduceringar för en betydande del av skogsarbetarna. Vad har förhindrat reformisterna och R. L. F. att gå in för sådana förbättringar? Ingenting. Ingenting annat än den räsviktiga beräkning som nu ligger i den tillämpade taktiken, att man skulle locka bolagen med en avtalsuppgörelse på grundval av lägre priser för att sedan utmanövrera de syndikalistiska organisationerna, tvinga deras medlemmar att gå över till de reformistiska fackföreningarna och till R. L. F. och utrota S. A. C. inom skogsindustrin i dessa distrikt. Att syftet varit detta därom vittna uttalanden från såväl R. L. F.- som från reformistiskt fackföreningshåll.

Måhända vill man från reformistiskt håll återigen göra gällande, att det ibland kan vara en plikt för de högst avlönade arbetarna inom en industri att

Vänd!

låta pruta ned topplönerna för att de lägst avlönade skola kunna erhålla högre löner.

Denna tanke acceptera vi villigt. Vi göra det så mycket hellre som den syndikalistiska organisationen alltid varit talesman för "enhetslön" eller för arbetarnas lika rätt till lika levnadsstandard. Vi ha väl klart för oss, att den generella tillämpningen av denna tanke stöter på nästan oöverstigliga vanskligheter inom ramen av det kapitalistiska samhällssystemet, men själva principen och det målmedvetna strävandet i linje med denna princip acceptera vi.

Men föreligger det ett sådant fall här? Det återstår i varje fall att bevisa. Inom de övriga industrierna finns en differentiering efter olika yrken eller sysselsättningar. Inom byggnadsindustrin ha exempelvis murarna de högsta lönerna, därefter träarbetarna och de olika yrkena ned till grovarbetarna, som uppbära de lägsta lönerna. På samma sätt inom andra industrier. En utjämning är önskvärd. Men inom den nu pågående striden är förhållandet ett annat. Det finns i stort sett bara två kategorier, huggare och körare. Där syndikalisterna genomfört sina registerpriser för såväl körare som huggare har icke ena gruppen privilegierats på den andra gruppens bekostnad. Lönerna äro ungefärligen lika. Och det är icke fråga om "topplöner" som icke skulle kunna generaliseras.

Är det kanske någon som vill göra gällande, att de bolag med vilka striden föres icke skulle vara i stånd att betala alla reformistiska huggare och körare samma priser som de betala syndikalisterna, där registret praktiseras? Att det således skulle vara en nödvändighet att syndikalisternas priser reducerades för att de reformistiskt organiserade skulle kunna få litet mera? Vi ha icke sett några sådana påståenden höjas av reformisterna eller R. L. F. Någon sådan nödvändighet föreligger heller icke. Bolagen kunna höja arbetspriserna över lag utan att den industriella driften därför riskeras.

Solidaritetsbegreppet kan för övrigt icke tolkas på det vulgära sätt, som Fackföreningsrörelsen gör.

Solidaritetsbegreppets väsentliga innehåll är *ömsesidighet, gemenskap, inbördes hjälp*.

På vad sätt ha reformisterna och R. L. F. i denna strid ådagalagt ömsesidighet, gemenskap, inbördes hjälp gentemot syndikalisterna? De ha helt enkelt blockerat arbetsområden där syndikalisterna dels voro ensamt representerade, dels voro avgjord majoritet. Och detta utan att på något som helst sätt träda i förbindelse eller förhandla med de syndikalistiska organisationerna om en eventuell gemensam stridsföring. Reformisterna och R. L. F. ha samarbetat. Men de ha icke samarbetat med syndikalisterna. De ha däremot samarbetat mot syndikalisterna. Deras kamp är samtidigt en kamp mot bolagen och mot syndikalisterna.

Den bristande solidariteten ligger således helt på reformisternas och R. L. F:s sida. Om de haft någon mening med talet om solidaritet, om detta tal varit något annat än simpla bondfångarknep, så hade R. L. F. och de reformistiska fackorganisationerna vänt sig till de syndikalistiska skogsarbetarnas organisationer innan striden proklamerades för att skapa en gemensam kämpfront, i vilket fall även syndikalisterna erhållit inflytande på stridens uppläggning och förande. Men en sådan hänvändelse har aldrig skett. Vår för? Därför att man icke vill solidaritet med syndikalisterna, medan man däremot kräver att syndikalisterna skola ställa sig "solidariska" med reformisternas strävanden att pressa ned lönerna och slå ihjäl de syndikalistiska sammanslutningarna.

Men detta slags solidaritet kunna syndikalisterna dessvärre icke stå till tjänst med.

Otvivelaktigt hade det kunnat vara möjligt att från början skapa en enhetsfront bland skogsarbetarna i de berörda distrikten om vilja därtill funnits från reformisterna och R. L. F. Men någon sådan vilja har aldrig funnits. Frånvaron av denna vilja till solidaritet ligger helt på reformisternas och R. L. F:s sida.

Det fanns en period i S. A. C:s historia, då man praktiserade principen "solidaritet till varje pris". Det var den rena självuppgivelsens princip. Den ledde i ett mycket stort antal fall dithän, att syndikalisterna voro med om att strejka bort sig själva från arbetsplat-

terna. Reformisterna blockerade arbetsplatserna för att tvinga arbetsköparen att avskeda syndikalisterna. Ordets makt var stor. Inför blotta ordet *blockad* föllo syndikalisterna till föga. De ställde sig "solidariska" och respekterade blockaden. En vacker dag blev det uppgörelse — och syndikalisterna kastades ut i armarna på arbetslöshet och hunger.

Det är detta slags "solidaritet" fackföreningsrörelsen kräver av syndikalisterna.

Vi känna massor av kamrater som på detta sätt berövats existensen av reformisterna. Vi känna en massa familjer som på detta kriminella sätt kastats i nödens armar av de reformistiska organisationerna. Vi känna många kamrater som utestängts från arbetsplatsen, som sedan vandrat land och rike runt för att finna ett annat arbete, men från plats efter plats avvisats av reformistiskt organiserade arbetare. Vi känna kamrater som i långa tider, år efter år uthärdat denna hopplösa kamp för tillvaron men som till sist givit upp och drivits i döden. Vi känna kamrater som varit för stolta att böja nacken, för stolta att mottaga de reformistiska organisationernas arbetstillstånd mot att förråda sina idéer och sina kamrater och föredragit att skjuta bort huvudet med en dynamitpatron.

Tiden för "solidaritet till varje pris" är slut. Även syndikalistiskt tänkande arbetare ha rätt att existera. Även de ha rätt att arbeta och äta. Även de ha rätt att kämpa för sina idéer. Syndikalisterna kunna icke längre stå reformisterna till tjänst med att begå självmord.

De kunna det naturligtvis så mycket mindre i det här omdebatterade fallet som de på detta område äro ett häst-huvud före reformisterna i kampen för förbättrandet av arbetarnas ställning. Må reformisterna och R. L. F. proklamera kamp för uppnäendet av samma standard och må de ärligt och hederligt söka samarbete med de syndikalistiska organisationerna, och de skola då finna, att dessa alltid äro beredda till samarbete och till gemensam kamp på basis av verklig solidaritet, verklig samhörighet och inbördes hjälp.

Till L.

Kamrater!

Utdela medföljande
Önskas flera så rek
Avslöja provokatörer

Fr. A. B. Federativ, Sthlm 1936

**Sprid
Arbetaren
på varje plats**

Organisera lösnummerförsäljningen! Prenumerera!
Tillskriv Arbetarens expedition för närmare upplysningar
angående spridningen. Adress Box 413, Stockholm 1.